

Mi hárman – Incze Sándor, József Álmos, Cserey Zoltán – 2013 szeptember végén csatlakoztunk a városi tanács testületéhez. Váratlanul csöppentünk bele a közügyek képviselőjébe. Politikai pályafutásunk akkor kezdődött, amikor mások általában már búcsút mondanak a közéleti szereplésnek. Az első hónapok az eligazodás, a tapasztalatszerzés irányában teltek. Az önkormányzati munka sokféleségéről, sokszínűségéről gyűjtöttünk tapasztalatokat.

A szakbizottságokban való részvételen keresztül, a városi adminisztráció szerteágazó tevékenységi területeinek munkájába nyílt alkalmunk betekintést nyerni. Két szakbizottsági tagsággal bíztak meg : városrendészet, környezetvédelem és turizmus, valamint egészség-szociális védelem és egyházügy tárgykörrel.

A városi iskolák vezető tanácsaiban való részvétel által megismerkedtem az ezeket az intézményeket érintő sokféle gonddal és bajjal. A Kós Károly szakképző liceum és a Gödri Ferenc általános iskola belső viszonyait vizsgálva döbbsentem rá arra a valós veszélyre, hogy az oktatás számos nehézségén túl a fogyó tanuló létszám bizonyos osztályok megszűnéséhez vezethetnek, vagy csak másik hasonló iskolákkal való összevonás által oldható meg a létszám hiány áthidalása.

Az RMDSZ listáján keresztül jutottam a városi tanácsba, így a frakció által szervezett programokban is részt vettem, különös tekintettel a közös megbeszélésekre, gyűlésekre gondolok.

Eddigi tapasztalataim, meglátásom alapján elmondhatom, hogy az önkormányzat gyakorlatában az anyanyelv használatát nem tekintem kielégítőnek. Míg a közgyűlések alkalmával fordító segítségével mindenki az anyanyelvét használhatja, a szakbizottságok, vagy az iskolák vezetőtanácsainak összejövetelein a magyar nyelv alkalmazása háttérbe szorul, mely fogyatékoság elsősorban a magyar tanácsosok túlzott lojalitásán múlik, ez a magatartás pedig a román kollegák részéről feleslegessé teheti a magyar nyelv elsajátítására teendő esetleges erőfeszítéseket.

Sepsiszentgyörgy 2014 február 2.

Cserey Zoltán tanácsos

